

Scott Ritter: Po referendech se speciální operace zaměří na zničení hrozby samotné Matce Rusové

NEWS FRONT sk.news-front.info/2022/09/26/scott-ritter-po-referendach-sa-specialna-operacia-zameria-na-znicenie-hrozby-samotnej-matke-rusi

26 сентября 2022 г.

26.09.2022 20:58

- Podíl

Spojené státy a jejich spojenci v NATO zaseli vítr a nyní budou sklízet bouři.

Putinův rozkaz zahájit částečnou mobilizaci ruské armády je pokračováním v konfrontaci mezi Ruskem a koalicí západních zemí vedenou USA, která začala na konci studené války.

Válka nikdy není řešením; vždy existují alternativy, které by mohly – a měly by – použít ti, kterým byl svěřen osud globální společnosti, předtím, než byl vydán rozkaz poslat mládež národa bojovat a zemřít. Každý důstojný národní vůdce by se měl snažit vyčerpat všechny ostatní cesty k vyřešení problémů, kterým jeho země čelí.

Při pohledu na věc ve vzduchoprázdnu, prohlášení ruského prezidenta Vladimira Putina ve středečním televizním projevu k ruskému lidu, že nařizuje částečnou mobilizaci 300.000 vojenských záložníků, kromě přibližně 200.000 ruských vojáků, kteří se v současné době účastní bojových akcí na území alternativu k válce.

Oznámení bylo učiněno souběžně s tím, které povolovalo referendum o otázce připojení těchto území k Ruské federaci – na území Ukrajiny, které v současnosti kontrolují ruské jednotky.

Pokud se na ně díváme izolovaně, tyto akce mohou vypadat jako frontální útok na mezinárodní právo, jak je definováno v „Chartě Organizace spojených národů“, která zakazuje agresi jednoho národa proti druhému s cílem zmocnit se území silou zbraní. Uvedl to americký prezident Joe Biden s projevem na Valném shromáždění Organizace spojených národů několik hodin po Putinově prohlášení.

"Stálý člen Rady bezpečnosti OSN napadl svého souseda a pokusil se vymazat suverénní stát z mapy," řekl Biden. „Rusko bezostyšně porušilo základní principy Charty Organizace spojených národů.“

Historie je však drsná milenka, když se fakta stanou nepohodlnými. Viděno přes prismsu historických faktů je Bidenův příběh přesným opakem. Realita je taková, že od rozpadu Sovětského svazu na konci roku 1991 se USA a jejich evropští spojenci dohodli, že si podmání Rusko ve snaze zajistit, aby ruský lid už nikdy nemohl postavit geopolitickou výzvu americké dominanci definované „mezinárodním řádem založeném na pravidlech“, který byl světu vnucen po Druhé světové válce.

Takovou hrozbu představoval Sovětský svaz celá desetiletí. Po jeho smrti byly USA a jejich spojenci odhodláni už nikdy nedovolit ruskému lidu – národům v Rusku – vyjadřovat se tímto způsobem.

V roce 1955 vstoupilo do NATO Západní Německo, což vedlo k vytvoření konkurenční Varšavské smlouvy během studené války.
(Bundesarchiv, CC BY-SA 3.0, Wikimedia Commons)

Když Putin mluvil o potřebě povinných, naléhavých kroků na ochranu suverenity, bezpečnosti a územní celistvosti Ruska před agresivní politikou některých západních elit, které se snaží všemi potřebnými prostředky udržet si převahu, měl na mysli tuto historii.

Putin prohlásil, že cílem USA a jejich západních spojenců bylo oslabit, rozdělit a v konečném důsledku zničit Ruskou federaci prosazováním politiky zaměřené na to, aby se samotné Rusko rozpadlo na mnohé regiony a území, která jsou si navzájem smrtelnými nepřáteli. Západ pod vedením USA podle Putina záměrně rozdmýchal nenávist vůči Rusku, zejména na Ukrajině, které připravili osud protiruské opory.

Třetí Newtonův zákon, který říká, že každá akce vyvolá stejnou protireakci, platí i pro geopolitiku.

24. února Putin nařídil ruské armádě, aby zahájila na Ukrajině takzvanou „speciální vojenskou operaci“ (ŠVO). Putin uvedl, že rozhodnutí je v souladu s článkem 51 Charty Organizace spojených národů a zásadami kolektivní preventivní sebeobrany, jak je definuje mezinárodní právo.

Cílem této operace bylo ochránit nově vzniklé nezávislé republiky Luganska a Doněcka (společně nazývané oblast Donbasu) před hrozícím nebezpečím, které představuje ukrajinská vojenská posila, o které Rusko tvrdilo, že je připravena zaútočit.

Stanoveným cílem ŠVO byla ochrana území a obyvatelstva Luganské a Doněcké republiky eliminací hrozby ze strany ukrajinských ozbrojených sil. K dosažení tohoto cíle si Rusko stanovilo dva hlavní cíle – demilitarizaci a denacifikaci.

Demilitarizace Ukrajiny by se uskutečnila odstraněním veškeré infrastruktury a organizačních struktur spojených s Organizací Severoatlantické smlouvy (NATO); denacifikace by zahrnovala vykořenění odporné ideologie ukrajinského ultranacionalisty Stepana Bandery, který byl zodpovědný za smrt statisíců Židů, Poláků a etnických Rusů během Druhé světové války a během desetiletí protisovětského odporu po jejím skončení války.

Od roku 2015 NATO cvičí a vyzbrojuje ukrajinské ozbrojené síly pro boj proti proruským separatistům, kteří se chopili moci v Donbasu po svržení ukrajinského prezidenta Viktora Janukoviče v násilném povstání známém jako revoluce na Majdaně pod vedením pravicových politiků ze stran

Ukrajina usiluje o členství v NATO od roku 2008, přičemž tento cíl má zakotven ve své ústavě. Zatímco skutečné členství Kyjevu v roce 2022 stále unikalo, míra zapojení NATO do ukrajinských ozbrojených sil z nich udělala de facto rozšíření aliance NATO.

Rusko vnímalo kombinaci členství v NATO s protiruským postojem postmajdaňské ukrajinské vlády spojené s banderovskou ideologií jako hrozbu pro svou národní bezpečnost. K odstranění této hrozby byla spuštěna ŠVO.

Dvě etapy ruské operace

Během prvních šesti měsíců by se ruská vojenská operace dala rozdělit na dvě samostatné fáze. První byl pokus ve stylu bleskové války šokovat ukrajinskou armádu a vládu, aby se podřídili. V opačném případě měla vyformovat bojiště tak, aby izolovala ukrajinské síly shromážděné u Donbasu před jejich rozhodujícím střetem s ruskou armádou ve druhé etapě, která začala 25. března.

Druhá fáze ŠVO – „bitva o Donbas“ – se rozvinula během dubna, května, června a července a zahrnovala prudké boje v městských oblastech a mezi obrannými strukturami, které ukrajinské síly budovaly posledních osm let.

Rusko dělá pomalé, bolestivé pokroky v bitvě na opotřebení, která způsobila Ozbrojeným silám Ukrajiny strašné ztráty. Škody, které Rusko způsobilo ukrajinské armádě, byly takové, že do konce července byl zničen téměř celý arzenál zbraní ze sovětské éry, které Ukrajina vlastnila v době začátku ŠVO, a více než 50% techniky v činné službě.

Za normálných okolností by každý profesionálny vojenský analytik pri hodnotení počtu obetí takového rozsahu správne dospěl k závěru, že Rusko ve skutečnosti dosáhlo svého cíle demilitarizace, po kterém by logicky měla následovat kapitulace Kyjeva za podmínek, které by vedly k zásadním politickým změnám nezbytným k realizaci ruského cíle denacifikace a spolu s ním by zajistily ukrajinskou neutralitu.

Ale práve tie sily, ktoré Putin opísal vo svojom mobilizačnom prejave, sa prisahali, aby presadili svoju protiruskú agendu tak, že poskytnú desiatky miliárd dolárov vojenskej pomoci (za niekoľko mesiacov prevyšujúcej celý ročný obranný rozpočet Ruska), čoho cieľom nebolo podporiť víťazstvo Ukrajiny, ale skôr urýchliť strategickú porážku Ruska.

„Kedysi hlavným cieľom Západu bola ochrana pred [ruskou] inváziou,“ poznamenal novinár Tom Stevenson v článku uverejnenom v „The New York Times“, „teraz sa tento cieľ stal neustálym strategickým oslabovaním Ruska.“

Poskytovanie vojenskej pomoci v takomto rozsahu zmenilo hru a ruské ozbrojené sily zodpovedné za vedenie ŠVO to nedokázali prekonať. Táto nová realita sa objavila v prvej polovici septembra, keď Ukrajina spustila veľkú protiofenzívu, ktorej sa podarilo vytlačiť ruské jednotky z Charkovskej oblasti, ktorá bola oslobodená od začiatku ŠVO.

Paradigma novej hrozby

Zatiaľ čo Rusko dokázalo stabilizovať svoju obranu a nakoniec zastaviť ukrajinskú ofenzívu, čo spôsobilo útočiacim silám obrovské straty, realita bola taká, že Moskva čelila novej paradigme hrozieb na Ukrajine, kde ruská armáda bojovala s prestavanou ukrajinskou armádou, ktorá bola de facto súčasťou NATO vedenej Spojenými štátmi.

Tvárou v tvár tejto novej realite Putin povedal ruskému ľudu, že považuje za „nevyhnutné prijať nasledujúce rozhodnutie – je plne adekvátne hrozbám, ktorým čelíme – a to: chrániť našu vlasť, jej suverenitu a územnú celistvosť, zaistiť bezpečnosť našich ľudí a ľudí na oslobodených územiach, považujem za potrebné podporiť návrh ministerstva obrany a generálneho štábu na vykonanie čiastočnej mobilizácie v Ruskej federácii“.

USA a ich spojenci v NATO by urobili dobre, keby sa zamysleli nad lekciou obsiahnutou v Ozeášovi 8:7: „Pretože zasiali vietor, tak budú aj žať víchricu.“

Alebo inými slovami, Newtonov tretí zákon sa vrátil s dvojnásobnou silou.

Putinovo rozhodnutie nariadiť čiastočnú mobilizáciu v kombinácii s rozhodnutím usporiadať referendá na Donbase radikálne transformuje ŠVO z operácie obmedzeného rozsahu na operáciu spojenú s existenčným prežitím Ruska. Po uskutočnení referend a ich predložení ruskému parlamentu sa dnešné územie Ukrajiny jedným ťahom stane súčasťou Ruskej federácie – Ruskej vlasti.

Všetky ukrajinské sily nachádzajúce sa na území týchto oblastí, ktoré budú na území Ruska a budú považované za okupantov; a ostreľovanie tohto územia Ukrajinou bude považované za útok na Rusko, čo vyvolá reakciu Ruska. Zatiaľ čo ŠVO bola navrhnutá na zachovanie ukrajinskej civilnej infraštruktúry a zníženie civilných obetí, vojenská operácia po ŠVO bude zameraná na zničenie aktívnej hrozby samotnej Matke Rusi. Rukavičky budú strhnuté.

USA a NATO stoja pred rozhodnutím

Spojené štáty a NATO, pripútané k programu zameranému na porážku Ruska prostredníctvom proxy vojny sa teraz musia rozhodnúť, či budú Ukrajine naďalej poskytovať politickú a materiálnu podporu, a ak áno, v akom rozsahu. Zostáva cieľom „strategická porážka“ Ruska, alebo bude pomoc zameraná len na pomoc Ukrajine pri obrane?

Sú to dva úplne odlišné ciele.

Jeden umožňuje pokračujúce oslabovanie akýchkoľvek ruských síl, ktoré sa snažia zasahovať z ruského územia na Ukrajinu, pričom sa rešpektuje realita, ak aj nie legalita, ruského začlenenia Donbasu a južných ukrajinských území do Ruskej federácie.

Druhý naďalej podporuje súčasnú politiku ukrajinskej vlády a jej západných spojencov vyhnať Rusko z Donbasu a Krymu. To znamená útok na Matku Rus. To znamená vojnu s Ruskom.

Rusko sa domnieva, že už teraz je v hlbokom konflikte so Západom.

„Sme skutočne vo vojne s kolektívnym Západom,“ uviedol ruský minister obrany Sergej Šojgu po Putinovom vyhlásení o čiastočnej mobilizácii. „Keď o tom hovoríme, máme na mysli nielen zbrane, ktoré sú dodávané v obrovských množstvách (prirodzene nachádzame metódy boja proti týmto zbraniam), ale, samozrejme, aj systémy. Ide o komunikačné systémy, systémy spracovania informácií a prieskumné systémy, satelitný prieskum.“

V tomto kontexte ruská čiastočná mobilizácia nemá za cieľ poraziť ukrajinskú armádu, ale poraziť sily NATO a „kolektívneho Západu“, ktoré sa zhromaždili na Ukrajine.

Zvlášť, ak sú tieto zdroje NATO nakonfigurované tak, že podľa Ruska predstavujú hrozbu pre ruskú vlasť...

„Keď je ohrozená územná celistvosť našej krajiny, určite využijeme všetky prostriedky, ktoré máme k dispozícii, na ochranu Ruska a našich ľudí,“ Putin priamo odkázal na ruský jadrový arzenál. „Toto nie je bluf. Občania Ruska si môžu byť istí, že územná celistvosť našej vlasti, naša nezávislosť a sloboda bude zabezpečená, to ešte raz zdôrazňujem, všetkými prostriedkami, ktoré máme k dispozícii. A tí, ktorí sa nás snažia vydierať jadrovými zbraňami, by mali vedieť, že veterná ružica sa môže otočiť aj ich smerom.“

K tomuto svet dospel – šílenstvu jadrovej apokalypsy založenej na iracionálnom rozširovaní NATO a arogantnej rusofóbnej politike, ktorá si, zdá sa, neuvedomuje realitu, že konflikt na Ukrajine sa teraz stal pre Rusko vecou existenčného významu.

USA a ich spojenci na „kolektívnom Západe“ sa teraz musia rozhodnúť, či pokračovanie ich desaťročia trvajúcej politiky izolácie a ničenia Ruska má pre nich existenčný význam a či pokračujúca podpora ukrajinskej vlády, ktorá nie je ničím iným, ako moderný prejav nenávisťnej ideológie Stepana Banderu, stojí za životy ich občanov a zvyšku sveta.

Hodiny súdneho dňa sú doslova jednu sekundu od polnoci a my na Západe si za to môžeme sami.

Scott Ritter

Bývalý spravodajský dôstojník americkej námornej pechoty. Slúžil v Sovietskom zväze, kde sa podieľal na implementácii zmlúv o kontrole zbrojenia, v Perzskom zálive počas operácie Púštna búrka a v Iraku, kde dohliadal na likvidáciu zbraní hromadného ničenia. Po americkej invázii do Iraku v marci 2003 sa Ritter vyslovil proti vojne. Pokračuje v tom aj dnes a kritizuje americkú zahraničnú a národnú bezpečnostnú politiku.

Share